

Kadotin hänet, poloinen,
kävellessämme kadulla,
kulkiessamme peräkkäin,
ruuhkaisessa kaupungissa,
meille tuntemattomassa.

Harhailin ja etsin häntä,
sydän syrjällään mä kuljin,
pysähtymättä vaelsin
matkoja mitattomia
katujen labyrintissa,
risteyksien viidakossa.

Ihmisiä ympärillä,
kiireisiä kulkijoita,
katseita kyräileviä.
En kysy, olen sanaton
niin kuin painajaisuudessa.

Ilta yö ksi jo pimeni.
Huolen huntu hartioilla
tuskan turkilta jo tuntui.

Kun muistin lopulta, että
taskussani on puhelin,
tunsin suurta helpotusta,
hien pyyhin otsaltani.

Turhaan tutkin taskujani,
olin varkauden uhri,
tungoksessa tyhjennetty.

Hotellissa hän on ehkä,
kävelyttä jo palannut,
virittelin toivoani,
sydäntäni tynnyttelin.

Mikä on nimi hotellin,
mikä sen katuosoite,
mietiskelin kuumeisesti.
Turhaan tutkin muistiani,
epätoivon uuvuttama.
Lopulta sain armahduksen,
heräsin unesta tuosta,
painajaistani pakenin.
Huoli haihtui hartioilta,

sydän onnesta sykähti.
Siinä hän on vieressäni,
nukkuu unta rauhallista
pää mun rintaani nojaten.

Lähelle on pitkä matka,
sydän on saloja täynnä.